

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 85 0 К 045966 19 Квлз
Бања Лука, 09.04.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Горане Микеш и Даниеле Миловановић као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог М.М. због кривичног дјела незаконит лов из члана 436. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости окружног јавног тужиоца из Добоја, поднесеном против правоснажне пресуде Окружног суда у Добоју број 85 0 К 045966 17 Кжк од 24.08.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 09.04.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости окружног јавног тужиоца у Добоју поднијет против правоснажне пресуде Окружног суда у Добоју број 85 0 К 045966 17 Кжк од 24.08.2018. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 045966 16 К 2 од 24.05.2017. године ослобођен је од оптужбе оптужени М.М. да је у вријеме, на мјесту и на начин ближе описан у изреци те пресуде учинио кривично дјело незаконит лов из члана 436. став 1. у вези са ставом 3. и 4. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС). Одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећено Ловачко удружење Ф. Д. је са одштетним захтјевом упућено на парнични поступак.

У поступку по жалби на ту пресуду Окружни суд у Добоју је пресудом број 85 0 К 045966 17 Кжк од 24.08.2018. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Добоју број 85 0 К 045966 16 К 2 од 24.05.2017. године.

Против цитиране правоснажне пресуде Окружног суда у Добоју окружни јавни тужилац у Добоју Наташа Божичковић је поднијела захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона из члана 312. став 1. тачке в) и г) Закона о кривичном поступку Републике Српске

(„Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), с приједлогом да Врховни суд Републике Српске преиначи побијану пресуду Окружног суда доношењем одбијајуће пресуде због наступјеле апсолутне застарјелости кривичног гоњења.

Оптужени а ни његов бранилац нису доставили одговор на Захтјев тужиоца.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд је у смислу одредби члана 354. став 1. ЗКП РС испитао правоснажну пресуду с аспекта оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости, у смислу одредби члана 350. ЗКП РС, може се поднијети против правоснажне пресуде само због повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, учињених у првостепеном или жалбеном поступку, а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

У конкретном случају Захтјев је поднесен због повреде Кривичног закона (учињене у жалбеном поступку) из члана 312. став 1. тачка в) ЗКП РС, која се манифестује у наступању застарјелости кривичног гоњења, те тачка г) исте законске одредбе, која се огледа у томе да је у погледу кривичног дјела које је предмет оптужбе примјењен закон који се не може примјенити.

Суштина аргумената садржаних у образложењу Захтјева се своди на тврдњу да кривично дјело које је предмет оптужбе према КЗ РС, који је важио у вријеме извршења дјела, манифестује битне елементе бића основног облика кривичног дјела незаконит лов из члана 436. став 1. тог закона за које је прописана новчана казна или затвор до 6 (шест) мјесеци, те за које дјело застарјелост кривичног гоњења у смислу одредби члана 111. тачка 6. истог закона наступа протеком 3 (три) године од извршења дјела. Након извршења дјела измјењен је Кривични закон доношењем Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17; у даљем тексту: Кривични законик) којим је за основни облик кривичног дјела незаконити лов предвиђен одредбом члана 392. став 1. Кривичног законика прописана новчана казна или затвор до једне године, али застарјелост кривичног гоњења за овај облик дјела, у смислу одредбе члана 95. став 1. тачка 7. истог закона, наступа протеком 2 (двије) године од извршења дјела (релативна застарјелост), док апсолутни рок застарјелости у смислу одредби члана 96. став 2. Кривичног законика наступа протеком 4 (четири) године од извршења кривичног дјела (двоструко вријеме од релативног рока застарјелости).

Слиједом тога, Захтјев апострофира да је другостепени суд, у смислу одредби члана 4. став 2. КЗ РС, на конкретан случај требао примјенити Кривични законик као блажи закон који предвиђа краћи рок застарјелости кривичног гоњења, а која застарјелост је с обзиром на вријеме извршења дјела и наступила 01.02.2017. године, дакле прије доношења рјешења од 26.02.2018. године, којим је одређено одржавање претреса пред другостепеним судом, на којем је донесена

побијана пресуда којом је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена ослобађајућа пресуда против осуђеног да је починио кривично дјело незаконит лов из члана 436. став 1. у вези са ставом 3. и 4. КЗ РС. Поступајући на такав начин другостепени суд је, према тврдњи Захтјева, учинио повреду Кривичног закона из члана 312. став 1. тачка г) ЗКП РС јер је у погледу правне квалификације дјела примјенио кривични закон који се није могао примјенити (члан 436. став 1. КЗ РС, умјесто члан 392. став 1. Кривичног законика), а посљедично томе и повреду кривичног закона из тачке в) исте одредбе ЗКП РС (сугеришући да је примјеном одредбе члана 95. став 1. тачка 7. Кривичног законика у конкретном случају наступила апсолутна застарјелост кривичног гоњења за наведено кривично дјело).

Захтјев није основан.

Наиме, када се на конкретан случај примјени КЗ РС, као закон који је био на снази у вријеме извршења дјела, чињенични опис дјела из измјењене оптужнице и изреке ове пресуде одражава основни облик кривичног дјела из члана 436. став 1. овог закона код којег се радња извршења наведеног кривичног дјела манифестује у лову дивљачи за вријеме ловостаја. С обзиром на заприћену казну и рокове застарјелости предвиђене одредбом члана 111. став 1. тачка 6. у вези са чланом 112. став 6. КЗ РС није наступила застарјелост кривичног гоњења за овај облик кривичног дјела. Дакле, правна квалификација дјела из измјењене оптужнице и изреке побијане пресуде не произлази из чињеничног описа дјела јер квалификовани облик кривичног дјела из става 3. члана 436. КЗ РС са квалификаторном околношћу која се односи на „високу дивљач“ се везује за став 2. ове законске одредбе који инкриминише неовлаштен лов у забрањеном ловишту а не лов за вријеме ловостаја као у ставу 1. исте законске одредбе.

Надаље, чињенични опис дјела не садржи бланкетну норму која указује на неку од квалификаторних околности предвиђених у ставу 4. цитиране законске одредбе, на коју правну оцјену дјела се позива побијана пресуда, доводећи је у везу са основним обликом дјела предвиђеним у ставу 1. ове законске одредбе. Диспозиција овог квалификованог облика кривичног дјела прописује више алтернативно постављених квалификаторних околности, (између осталих и лов без посебне дозволе одређене врсте дивљачи за чији лов је потребна таква дозвола), које се не везују за основни облик дјела предвиђен у ставу 1. члана 436. КЗРС, како је то приликом правне квалификације дјела чини измјењена оптужница а слиједом тога и побијана пресуда.

Из наведеног произлази да чињенични опис дјела не манифестује квалификовани облик кривичног дјела незаконитог лова из члана 436. став 3. и 4. у вези са ставом 1. КЗ РС, како је то правно оцјењено измјењеном оптужницом и изреком побијане пресуде, него основни облик овог кривичног дјела предвиђен у ставу 1. цитиране законске одредбе. Међутим, и поред тога што се ради о основном облику наведеног кривичног дјела по КЗ РС (који је био на снази у вријеме извршења дјела), не може се прихватити као основан приговор Захтјева заснован на тврдњи да је Кривични законик (који је ступио на снагу након извршења дјела) у конкретном случају блажи закон, те да је његовом примјеном радње оптуженог требало квалификовати као основни облик овог кривичног дјела предвиђен одредбом члана 392. став 1. Кривичног законика, а за који облик

дјела је наступила застарјелост кривичног гоњења дана 01.02.2018. године (прије доношења побијане пресуде), па да је другостепени суд по том основу требао донијети одбијајућу пресуду.

Ово из разлога што диспозиција основног облика кривичног дјела из става 1. члана 392. Кривичног законика (за разлику од истог облика дјела у ставу 1. члана 436. КЗ РС), као кривично дјело прописује и лов дивљачи на подручју гдје је лов забрањен поред лова дивљачи за вријеме ловостаја (што је садржано у диспозицији основног облика дјела по оба закона). Па када из чињеничног описа дјела које је предмет измјењене оптужнице произлази да је радњом незаконитог лова за вријеме ловостаја извршен одстрел једне срне (која по врсти несумњиво спада у високу дивљач), онда примјеном Кривичног законика на такав чињенични опис дјела произлази да су у радњама починиоца дјела остварена сва битна обиљежја квалификованог облика кривичног дјела незаконити лов из члана 392. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног законика (код којег је „висока дивљач“ као објекат извршења дјела квалификаторна околност) за које је прописана казна затвора од једне до пет година.

Дакле, дистинкција између основних облика кривичног дјела незаконит лов прописаног кривичним законима који у конкретном случају конкуришу за примјену, се огледа у томе што се према члану 436. став 1. КЗ РС радња кривичног дјела незаконитог лова дивљачи врши за вријеме ловостаја, а према члану 392. став 1. Кривичног законика радња незаконитог лова дивљачи се врши за вријеме ловостаја или на подручју гдје је лов забрањен. Квалификовани облик дјела са квалификаторном околношћу која се односи на врсту дивљачи (висока дивљач) се према одредби члана 346. став 3. КЗ РС везује за неовлаштен лов у забрањеном ловишту (што чини посебни, такође квалификовани облик из става 2. ове законске одредбе), док се квалификовани облик неовлаштеног лова високе дивљачи из члана 392. став 4. Кривичног законика алтернативно везује како за неовлаштени лов у забрањеном ловишту тако и за незаконити лов за вријеме ловостаја.

Па када из чињеничног описа дјела у оптужници произлази да је незаконит лов високе дивљачи извршен за вријеме ловостаја онда такав чињенични субстрат одражава битне елементе бића основног облика кривичног дјела незаконит лов из члана 436. став 1. КЗ РС (који је био на снази у вријеме извршења дјела) и за које је прописана новчана казна или затвор до 6 (шест) мјесеци, односно битне елементе бића квалификованог облика кривичног дјела незаконит лов из члана 392. став 4. Кривичног законика (који је ступио на снагу након извршења дјела и био на снази за вријеме доношења побијане пресуде) и за које је прописана казна затвора од једне до пет година. Ни за један од ових облика кривичног дјела, с обзиром на запријећену казну и прописане рокове застарјелости гоњења, застарјелост није наступила.

На основу изложеног слиједи закључак да Кривични законик који је ступио на снагу након извршења дјела и био на снази у вријеме доношења побијане пресуде, у конкретном случају није блажи закон јер чињенични опис дјела у диспозитиву измјењене оптужнице и изреци побијане пресуде манифестује квалификовани облик кривичног дјела из члана 392. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног законика, а не основни облик овог кривичног дјела прописан у ставу 1. ове законске одредбе, како се то погрешно Захтјевом тужиоца

сугерише. Слиједом тога неосноване су тврдње Захтјева да је побијаном пресудом у жалбеном поступку повријеђен Кривични закон у одредбама члана 312. став 1. тачка г) ЗКП РС уз аргументе да је у погледу кривичног дјела које је предмет оптужбе примјењен закон који се не може примјенити (примјењен КЗ РС умјесто Кривичног законика), а слиједом тога и у одредбама тачке г) члана 312. став 1. ЗКП РС, образлажући да је примјеном Кривичног законика на конкретан случај дјело требало квалификовати као кривично дјело незаконит лов из члана 392. став 1. овог закона, за које је с обзиром на запријећену казну наступила застарјелост кривичног гоњења.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев тужиоца није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић